

De fremmede skal ud af landet !

Hvis Danmarks økonomi skal genoprettes, så er det helt nødvendigt, at man frigører sig fra en halv million fremmede, der tynger staten til jorden.

Der tales så meget om den økonomiske krise og mulighederne for at komme ud af krisen igen, men ingen nævner den helt afgørende forudsætning for en økonomisk genrejsning af landet, at man bliver befriet for at forsørge den halve million fremmede, der er en møllesten om halsen på det danske samfund og trækker det ned. Uden en repatriering af de fremmede er ethvert forsøg på en økonomisk genrejsning håbløst, da de uhyre mange fremmede udgør en så negativ faktor i økonomien, at de har afgørende betydning. Når man imidlertid ikke nævner dette forhold i den offentlige debat, så skyldes det alene den store skræk for at være "kontroversiel", idet

Den sorte minister lyver

Den nye og "sorte" kirkeminister er en svindler, for denne indvandrer har meddelt hele landet, at biskopperne i fællesskab var gået ind på at udarbejde et nyt vielsesritual for de homoseksuelle, men det var blot en løgn. Medierne skriver følgende: »Ikke alle biskopper vil deltage i arbejdet med et vielsesritual til homoseksuelle, som kirkeministeren påstår. Kirkeministeren fik ikke overtalt alle biskopper til at udarbejde et ritual for vielser af homoseksuelle ved bispe-samrådet. Enigheden blandt biskopperne og kirkeminister Manu Sareen (R) er altså langt fra så stor, som ministeren gav udtryk for efter samrådet. - Nu har vi kigget hinanden i øjnene, og biskopperne arbejder videre til trods for deres uenighed, som går på nogle teologiske aspekter af ægteskabet, sagde Manu Sareen til Ritzau. Men to biskopper er af en anden opfattelse og nægter at følge regeringens planer. - Hvis man vedtager i Folketinget, at homoseksuelle skal vises til ægtefæller, så vil jeg sige, at det går jeg ikke ind for, og jeg vil dermed ikke være med til at udforme et ritual, siger Helsingør-biskop Lise-Lotte Rebel og tilføjer: - Det strider både mod

enhver kritik af indvandringen og indvandrerne opfattes som værende kontroversiel i det forgiftede danske debatklima. Men man kan dog ikke blive ved med at se bort fra realiteterne, og en dag må også politikerne, mediefolkene og alle de såkaldte eksperter erkende, at med de fremmede kan velfærden aldrig genskabes. Hvis det danske folk igen skal leve i folkets egen velfærdsstat, og det skal det danske folk, så må man smide de fremmede over bord, og det er da også kun rimeligt, for de fremmede har aldrig haft noget at gøre i danskeres land. De fremmede er kommet på eget initiativ, og de er IKKE velkomne, og de må ud af landet igen.

Løgneren og kirkeministeren Manu Sareen

det danske sprog og kirkens ægteskabsteologi, som kommer til udtryk i vielsesritualet. Hun støttes af biskop over Lolland-Falsters Stift, Steen Skovsgaard.«

Den nye indiske kirkeminister fra Det Radikale Venstre, Manu Sareen, er altså en løgner og svindler. Han førte offentligheden bag lyset, da han stolt proklamerede, at der var opnået enighed blandt biskopperne om at udarbejde et vielsesritual til brug for homoseksuelle. Det var slet ikke tilfældet, og der bliver ingen enighed, hvilket da også ville være en tragedie. Det er komplet latterligt at kalde et forhold mellem homoseksuelle for et ægteskab og lade det velsigne i kirken. Der må dog stadig være grænser!

Hør Radio Holger !

Radio Holger Internet kan høres på Internettet i form af "streaming" eller download fra Radio Holger Internet-siden www.radioholger.dk, og der sendes nu i det velkendte og praktiske lydformat "mp3". Radio Holger Internet giver de danske indvandrermodstandere en stemme på Internettet.

Græsk politi har i juledagene fundet ligene af tre illegale indvandrere, der døde, da de forsøgte at krydse grænsen fra nabolandet Tyrkiet. Det lokale politi siger, at omkring 80 personer er omkommet under forsøg på at krydse den græsk-tyrkiske grænse illegalt i de seneste to år. Og alene i oktober 2011 er der blevet pågrebet 9.600 personer på vej over grænsen. Det er 20 procent flere end i samme periode 2010. Grækenland har følgende planer om at bygge et 10 kilometer langt hegn langs grænsen, der skal holde illegale grænseoverløbere ude.

Euroen synes endelig på vej ud igen som valuta. Mange økonomer mener således, at eurozonen vil have færre end de nuværende 17 medlemslande, når 2012 er slut. Et flertal vurderer derudover, at der er mellem 30 og 40 procent sandsynlighed for, at eurozonen kollapse. Væksten i EU er faldet i de seneste måneder i takt med, at EUs ledere har kæmpet med at finde løsninger på den store gældskrise, der raser i de sydeuropæiske eurolande som Grækenland, Spanien og Italien. Dette bekræfter endnu engang, at det danske folk var mere fornuftigt end de danske politikere, da folket imod politikernes råd stemte nej til euroen.

Det engelske nationalistparti British National Party (BNP) udgiver et blad, der bringer alle de vigtige nyheder, som den øvrige engelske dagspresse udelukker af hensyn til de herskende. Bladet hedder meget symbolsk "Voice of Freedom", og det er nu det førende patriotiske blad i England. Man lægger bemærker i øvrigt, at bladets navn er det samme som et amerikansk blad og en radiostation. Det engelske blad Voice of Freedom må absolut anbefales, hvis man ønsker at holde sig orienteret om den patriotiske kamp i England, for dette blad er uensurert og vover at kritisere den herskende klike og deres fremmede proselytter. Også her viser det sig jo, at en patriotisk organisation vinder meget ved at have et blad, der dels kan promovere organisationen og dels formidle den forbudte sandhed for folket.

Kampen mod indvandringen er en kamp for danskheden !

Redaktionel kommentar: Om Dansk Arbejdsgiverforening

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) er en utiltalende organisation. Det er en faglig sammenslutning af landets arbejdsgivere, og skal man tro de udtalelser, som denne forening bestandigt kommer med, så er det en sammenslutning af arbejdsgivere, der sætter deres ansatte meget lavt. Hver gang talen er om de ansattes løn, så hyler Dansk Arbejdsgiverforening op, og der er ikke grænser for, hvor langt ned lønnen skal, hvis Danmark skal overleve. Dansk Arbejdsgiverforening motiverer jo ganske vist kravet ved at tale højt og meget om den internationale konkurrencesituation, men skønt denne situation bestandigt skifter, så kan man være helt sikker på, at man altid, altid fra Dansk Arbejdsgiverorganisation hører de helt hysteriske krav om lavere løn til de ansatte. Det synes stadig ikke at være gået op for Dansk Arbejdsgiverforening, at de ansatte ikke kan leve af lave lønninger i et højprissamfund som det danske.

På denne baggrund er det jo naturligvis svært at tage Dansk Arbejdsgiverforening alvorligt, for hvordan indgå i en meningsfuld debat med en båndoptager, der bestandigt, år efter år, årti efter årti, siger: Lønnen skal ned og produktiviteten op! Men alligevel refererer dagspressen omhyggeligt Dansk Arbejdsgiverforenings krav om en arbejdskraft, der arbejder med høj produktivitet og lever beskedent. Medierne skriver f.eks. den 16. december: »Regeringens afskaffelse af fattigdomsydelserne vil give kontanthjælpsmodtagerne en lænke om foden, som fastholder dem i arbejdsløshed og på offentlig forsørgelse. Det vurderer Dansk Arbejdsgiverforening, efter Berlingske i dag skriver, at den ene part af et ægtepar på kontanthjælp med to børn skal tjene over 29.600 kr. om måneden, hvis det skal kunne betale sig at arbejde. - Eksemplet viser manglen på realisme i den måde, vi tackler diskussionen om indkomster og arbejdsmarked på, siger Dansk Arbejdsgiverforenings underdirektør, Erik Simonsen til BNB. - Det er ikke realistisk for ret mange kontanthjælpsmodtagere at få et job med en løn på små 30.000 kr. Derfor bliver de fastlåst på offentlige ydelser, som igen bliver et værn mod arbejdsmarkedet i stedet for at være en åbning mod arbejdsmarkedet, siger Erik Simonsen. Ifølge Dansk Arbejdsgiverforenings analyser er der

tre gennemgående karakteristika for kontanthjælpsmodtagere i Danmark: - Der er mange unge, mange uden uddannelse og mange med indvandrerbaggrund. De to første karakteristika er svært forenelige med et job på godt 30.000 kroner, vurderer Erik Simonsen.«

Og hvad er det egentlig her, som Dansk Arbejdsgiverforening siger om folk på kontanthjælp? Jo, organisationen siger utroligt nok, at det er mere sandsynligt at analfabetiske indvandrere uden større dansk kundskaber kan tjene 30.000 kroner om måneden end unge danske ufaglærte. Men hvor mange indvandrere fra den tredje verden kommer fra kontanthjælp og tjener 30.000 kroner om måneden? Det er der ingen, der gør, for indvandrerne på kontanthjælp kan ikke engang ordentlig dansk, og bliver de ansat i deres egne butikker eller restauranter, så får de par tusind under hånden og hæver fortsat kontanthjælp. Nej, det er Dansk Arbejdsgiverforening, der overhovedet ikke er realistisk.

Og hvordan er det så med det anførte regneeksempel. Er det virkelig særligt repræsentativt. Medierne skriver: »De 29.600 kroner er beløbet, hvis en kontanthjælpsmodtager, der er gift med en anden kontanthjælpsmodtager og har to børn, får et job. Det viser beregninger fra beskæftigelsesminister Mette Frederiksen (S). Ifølge Berlingske er 14.500 danskere i den situation« Nå, der har vi det så. Man er imod at et par hundredtusinde skal have en fornuftig takst, fordi det måske kan påvirke lysten til at arbejde hos 14.500 personer. Men står man nu og mangler 14.500 personer på det danske arbejdsmarked? Nej, det gør man ikke, man har lige smidt 17.000 personer ud af arbejdsmarkedet. Men hvor er så problemet? Hvor er så det saglige grundlag for Dansk Arbejdsgiverforenings hysteriske agitation?

Og det er tåbeligt af Dansk Arbejdsgiverforening, når man påstår, at det er en bjørnetjeneste, man gør folk, hvis man hæver deres kontanthjælp, for så holdes de ude af arbejdsmarkedet. Er det også en bjørnetjeneste at gøre en fabrikant, hvis man giver ham mulighed for store indtægter et stykke tid? Så gider han måske heller ikke længere at være fabrikant, men ligger bare derhjemme på sofaen efter at have meldt sig ud af

Dansk Arbejdsgiverforening? Nej, han vil forsøge at få en endnu højere indtjening, og det vil alle andre naturligvis også. Det meget ejendommelige ved Dansk Arbejdsgiverforenings argumentation er, at de tror, at deres danske ansatte er anderledes end de danske arbejdsgivere? Mærkeligt er det også, at underdirektør Simonsen taler om kontanthjælpen som "et værn mod arbejdsmarkedet!" Er det en erkendelse af, at arbejdsmarkedet er så modbydeligt, at man trænger til et værn imod det, og hvis det virkelig er sådan, så er det vel arbejdsgiverne, der har gjort arbejdsmarkedet så modbydeligt, for det er jo dem, der fører det store ord på arbejdsmarkedet. Men folk behøver ikke noget værn mod arbejdsmarkedet, for der er mindst hundredtusind personer, der gerne vil have et arbejde, men det meget opreklamerede arbejdsmarked er ingenting, for det har intet arbejde at tilbyde. Og så er spørgsmålet jo, hvorfor interesserer det ikke Dansk Arbejdsgiverforening og underdirektør Simonsen, at det såkaldte arbejdsmarked er blevet en ren vittighed. Det er da langt mere interessant end kontanthjælpsmodtagerne.

Og nu vi er ved arbejdsløsheden og hetzen mod de arbejdsløse, så er det jo også interessant at se på folkene fra den anden side af skrivebordet. Hvordan er det egentlig med alle de personer, der har så travlt med at belære de arbejdsløse om, hvordan de arbejdsløse skal forholde sig? Hvordan er deres egne forhold egentligt? Ja, det får vi et temmeligt rystende indblik i, når vi læser en lille notits i dagspressen fra den 16. december: »En frisør kan være ligeså god som en socialrådgiver, til at vejlede arbejdsløse på jobcenteret. Sådan lyder meldingen fra Københavns Kommune efter Socialrådgiverforeningen har kritiseret dem for at have alt for få socialrådgivere på lønningslisten. Ud af ca. 1800 ansatte på beskæftigelsesområdet i Københavns Kommune er ca. 100 uddannede socialrådgivere.« Ja, nu begynder man jo så småt at forstå, hvorfor beskæftigelsesindsatsen i København er så forrykt og elendig, som den er. Man tager åbenbart folk ind direkte fra gaden, gadefejere, frisører, søfolk og mekanikere, og disse ukvalificerede personer skal så udføre det store administrative arbejde, som beskæftigelsesindsatsen faktisk kræver. Det er vanvid!

De fremmedes forbrydelser

Indvandrerne er nu også begyndt at sætte sig på landets bagerbutikker, og som på alle andre områder, hvor indvandrerne trænger sig ind, er den umiddelbare følge en massiv svindel i branchen. Medierne skriver således den 15. december: »Der foregår en massiv svindel i masser af bagerierne, hvor de ansatte aflønnes sort. Det viser tal fra Skat som i 2011 har aflagt besøg i 24 bagerier som en del af en kampagne for fair konkurrence. Og det mere end lugtede af socialt bedrag i bagerierne. I de 24 bagerier var der 47 ansatte, som blev tjekket. 43 af dem kunne ikke redegøre for deres ansættelsesforhold. 15 af dem fik samtidig sociale ydelser fra staten.« Ja, disse tal ligner jo til forveksling tallene fra indvandrerens kiosker, så indvandrerne driver åbenbart også deres bagerbutikker på samme ulovlige måde.

Også fra Østeuropa strømmer forbryderne stadig ind i landet i store skarer. En sigøjnerbande er lige blevet pågrebet. Medierne skriver følgende: »En rumænerbande på seks mand er anklaget for at have begået indbrud for mere end 755.000 kroner. Det har været en sand indbrudskavalkade da seks rumænere var bare seks dage om at begå 21 indbrud i flere nordsjællandske byer. Rumænerne, der alle er mænd, var for retten i Helsingør onsdag. De rangerer i alderen 18-69 år. To rumænere blev grebet på fersk gerning, og ledte politiet til resten af banden i deres tyverede i Helsingør. Politiets anklager kalder de mange indbrud for meget velkoordinerede, kræver derfor også, udover fængselsstraf, at få udvist fem af bandens medlemmer og samtidig udstyre dem med indrejseforbud.« Men det er nu ikke rumænere, der drager gennem Danmark på tyvetogt, det er sigøjnere med rumænske papirer, for de rigtige rumænere bliver hjemme.

Endnu flere på kost

Et stigende antal grækere, italienere og indbyggere fra andre lande med en dårlig økonomi flygter til Danmark. I løbet af årets første ni måneder har de danske myndigheder givet opholdstilladelse til 264 grækere mod 135 i 2008, hvor den økonomiske krise brød ud. Det er en stigning på over 95 procent. De vil til et land med en bedre økonomi, oplyser de danske ambassader. Over de seneste fire år er der ligeledes sket en stigning i

antallet af personer fra Spanien, Portugal, Italien og Irland, der tildeles opholdstilladelse i Danmark. De danske ambassader i både Rom, Madrid, Lissabon og Dublin oplyser, at de oplever, hvordan flere indbyggere henvender sig for at undersøge muligheden for en tilværelse i Skandinavien. - De pågældende angiver som baggrund for deres ønske oftest den vanskelige økonomiske situation, offentlige nedskæringer, stigende arbejdsløshed på over 13 procent og de negative vækst- og beskæftigelsesudsigter i Portugal, siger den danske ambassadør i Lissabon, Michael Kofod-Hansen. Tal fra Det Statistiske Forbunds kontor viser, at også Tyskland er et populært mål for lykkejægerne.

Sharia i Danmark

Muhamedanerne i Danmark forsøger bestandigt at tilrane sig stadig mere magt, så islam til sidst kan vinde herredømmet i landet. Og det gør muhamedanerne ved at presse på for at opnå tilsyneladende små indrømmelser, for en dag vil alle de små indrømmelser være vokset sammen til en egentlig muhamedansk samfundsorden. Men naturligvis protesteres der fra dansk side mod denne proces, og medierne skriver: »Dansk Folkeparti vil nu fremsætte et forslag i Folketinget, der gør det ulovligt og strafbart at etablere råd med afsæt i en Sharia-lov i Danmark. Reaktionen kommer, efter at lidt over 100 borgere fra Gellerup tirsdag aften mødtes til debat i Foreningernes Hus. På dialogmødet, der var arrangeret af en række religiøse og kulturelle foreninger i Aarhus Vest, kom det frem, at flere muslimer savner en instans, der kan mægle i kulturelle spørgsmål eller bakke op om domstolsafgørelser, så de også gælder under islamisk lov. Danske muslimer går ofte til imamerne for råd i sager om for eksempel skilsmisse eller arveret, men imamerne kan sjældent hjælpe i spørgsmål, der er af juridisk og ikke religiøs karakter. Den kendte imam Abdul Wahid Pedersen foreslog ved debatemødet, at der med inspiration fra England blev nedsat et råd i Danmark, som har kompetence til at mægle i sager, der ikke hører under straffeloven. Det har fået blandt andre Martin Henriksen, integrationsordfører for Dansk Folkeparti, til at udtrykke vrede. Dansk Folkeparti vil nu fremsætte et forslag, der kriminaliserer de råd, som imamen foreslog, og som gør det strafbart at gøre brug af

Danmarks nye udenrigsminister Villy Søvndal - da han var i opposition, mente han så meget, nu mener han pludselig ingenting.

Sharia-lov i Danmark. »Det er en klar glidebane mod, at dansk lovgivning tilsidesættes og erstattes af islamiske forskrifter. De danske myndigheders afgørelse er nok. Der skal ikke nogen imam ind over. Det er et forsøg på at tilrage sig en magt, man ikke har,« mener Martin Henriksen.«

Fattigdomsdiskussionen

I den fortsatte fattigdomsdiskussion ses følgende højst ejendommelige notits i dagspressen: »I 2008 mente et flertal, at man var fattig, hvis man ikke havde råd til en månedlig tur i biografen. Det flertal er i dag, tre år og en finanskriser senere, mere end halveret. Samme holdningsændring kan man læse ud fra samtlige otte parametre, som Ugebrevet A4 har fremlagt for 1.012 danskere. Udover den månedlige biograftur mener et flertal ikke længere, at man er fattig, hvis man har råd til computer og adgang til internettet. Og kun 5 % mener, at man godt kan være fattig, selvom man råd til en udlandsrejse. Det tal var 18 % i 2008.«

Dette er jo bemærkelsesværdigt i betragtning af, at man end ikke kan være arbejdsløs uden at have computer og have adgang til internettet, da man hver eneste uge skal bekræfte sin arbejdsløshed på internet-siden jobnet.dk, hvis man vil have sin understøttelse. Konklusionen må jo så være, at arbejdsløse aldrig kan være fattige, for de fattige har ikke råd til at være arbejdsløse. Og hvis man ikke kan være fattig, når man tager på udlandsrejse, så er konklusionen også, at indvandrerne og de såkaldte flygtninge aldrig kan være fattige, for de tager ustandselig på ferie i hjemlandet. Og nu er spørgsmålet så, hvem pokker er det så, der er fattige? Måske alkoholikerne foran Brugsen, der ikke er på Internettet og aldrig forlader deres drikkeplads?

Nogle principielle overvejelser til eftertanke

I Danmark var det indtil for få år siden helt usædvanligt at dømme borgere for deres politiske meninger og udtalelser, men nu har diktaturets rutine sneget sig ind i det repræsentative demokrati. Det sker nu dagligt, at borgere slæbes i retten alene på grund af deres politiske holdning, og at de dømmes for denne politiske holdning. I det såkaldte demokrati kriminaliseres borgere, der ikke har samme mening som magthaverne om de fremmede i landet, og gennem den berygtede censurparagraf 266b forsøger man at lukke munden på alle nationalt indstillede borgere. Undertrykkelse og meningsterror udbreder sig over hele landet i det repræsentative demokratis hellige navn, og dette systems domstole og embedsmænd optræder villigt som bøddelknægte under de politiske skueprocesser, som angivere, politifolk og jurister iværksætter. Det kan således ikke nægtes, at vort nuværende samfundssystem er blevet en belastning for det danske folk i den forstand, at dette samfundssystem i stadig højere grad administreres som et diktatur. Men det danske folk er ikke evigt bundet til det repræsentative demokrati, og bliver folkets ytringsfrihed underkuet, så har folket ret til at slå sig løs af dette system. Det er indlysende, at folkets holdning til det repræsentative demokrati og dette systems domstole må være direkte afhængig af samfundssystemets og ikke mindst domstolens vilje til at respektere folkets ytringsfrihed, for det danske folks frihed er absolut, og intet må stå i vejen for eller underkue folket. Politikere, domstole, embedsmænd og såkaldte eksperter er kun tjenere for folket, og forsøger de alligevel at opkaste sig til herrer over folket og afskaffe folkets ytringsfrihed, så må de væk.

Dette er overvejelser man må gøre sig, efterhånden som den ene borger efter den anden angives, anklages og dømmes for deres politiske holdnings skyld. I praksis er det repræsentative demokrati slået ind på diktaturets vej, og det er ingen undskyldning, at man føler sig forpligtet til det på grund af internationale konventioner og andre aftaler. Det eneste vigtige er, om folket virkelig er frit, alt andet er ligegyldigt, og derfor kan samfundets magthavere og håndlangere heller ikke undskylde sig eller fralægge sig ansvaret for den krænkelse

af borgernes ytringsfrihed, der jo sker gennem den udbredte anvendelse af racismeparagraffen 266b. Bruger man nu denne paragraf til at begrænse borgernes ytringsfrihed for at fjerne kritikken af de fremmede, så er man en fjende af folkets frihed, og så er det ligegyldigt, om man er politiker, dommer, politiadvokat eller bare betjent.

Det er imidlertid indlysende, at et opgør med det repræsentative demokratis diktatoriske tendenser først vil komme i det øjeblik, hvor en væsentlig del af det danske folk har opnået en så stor modenhed og selvsikkerhed, at man vover at vende sig imod dette systems magthavere og myndigheder. For skønt systemet i sig selv er svagt, så får det styrke gennem borgernes store naivitet, idet borgerne endnu ikke har opdaget, at det er dem selv og ikke myndighederne, der reelt er de stærkeste. Forudsætningen for at tvinge det repræsentative demokrati til fornuft er således alene en ændret opfattelse hos borgerne, og ikke nødvendigvis hos et flertal af borgerne, men bare en væsentlig del af borgerne. Men hvordan opnår man så denne modenhed hos tilstrækkeligt mange borgere? Det gør man kun ved at fjerne de naive folkelige forestillinger, der omgiver systemet, magthaverne og håndlangere.

Det er et meget væsentligt element i mange borgeres naive forestilling om deres eget samfundssystem, det repræsentative demokrati, at det er verdens bedste, at det er evigt og at det er forbryderisk at afskaffe det. Men dette er netop naivt, for det er ikke sandt. Hvordan kan et samfundssystem være verdens bedste, når det kriminaliserer borgere, der intet kriminelt har gjort, bare fordi disse borgere tilfældigvis har en anden mening om de fremmede end magthaverne? Det er så udemokratisk, som det kan blive, og det er uciviliseret og foragteligt. Når det repræsentative demokrati ligefrem begynder at anvende kommunistiske diktaturstaters metoder, så er det ikke længere verdens bedste samfundssystem, for så antager det karakter af et vulgært undertrykkelsessystem. Og det repræsentative demokrati er ikke evigt, for som alle andre politiske systemer er det temporært, alene fordi alt menneskeligt er temporært. Før det repræsentative demokrati eksisterede der enevælde i Danmark, senere en begrænset form for demokrati

og først i 1901 blev det nuværende politiske system skabt. Fremtidens politiske samfundssystem er formodentlig det direkte demokrati, hvor man ikke føler noget behov for at have en lille klike af parlamentarikere mellem folket og statsledelsen, men hvor folket direkte er i kontakt med statsledelsen. At det på nogen måde skulle være forbryderisk at afskaffe det repræsentative demokrati er en latterlig tanke, for hvis en sådan afskaffelse virkelig ønskes af folket, så er det naturligvis rigtigt at gøre det. Folket har altid ret, og i forhold til folket er juraen intet. I denne forbindelse kan man jo også blot pege på afskaffelsen af enevælden, der faktisk foregik under ulovlige former rent juridisk set, idet Kongeloven selvsagt forbød denne afskaffelse, men hvor man jo selvfølgelig var ganske ligeglad med loven, da folket ønskede et nyt politisk system. Og heller ikke i fremtiden må juraen stå i vejen for folkets frihed.

Folket må altså gøre det til en betingelse for loyalitet mod det repræsentative demokrati, at folket er frit og har ytringsfrihed, og forsøger dette demokrati at indskrænke ytringsfriheden, så bør folket heller ikke længere føle nogen forpligtelse over for det repræsentative demokrati. I praksis burde dette naturligvis på et tidspunkt føre til, at en større del af borgerne stiller systemet et ultimatum om afskaffelsen af den undertrykkende paragraf 266b, og hvis der er tilstrækkeligt mange borgere, så vil systemet ikke være i stand til at modstå kravet. Hvis der er hundred borgere bag kravet, så kan man smide dem i fængsel, hvis der er tusind borgere, så kan man smide dem i fængsel, hvis der er titusind borgere, så kan man smide lederne i fængsel, men er der hundredtusind borgere, så er borgerne stærkere end systemet og systemet må bøje sig for deres krav.

Som danske patrioter er det således vor opgave at overbevise mindst hundredtusind borgere om, at de har ret til at stille et ultimatum til systemet, og at de i fællesskab er stærke nok til at tvinge systemet til fornuft. At overbevise hundredtusind borgere om dette er en meget stor opgave, men det kan dog lade sig gøre i de kommende år. Kampen for det danske folks frihed og kampen mod de fremmedes kolonisering af vort land vil måske blive tabt, hvis vi ikke evner at gennemtvinge ytringsfriheden.

Socialdemokraternes ugudelige kirkeordfører
Karen Klint.

Socialdemokraterne og kirken

Socialdemokraterne har nu afsløret deres sande hedenske og anti-danske sindelag. Efter århundreders alliance mellem folk og kirke, mellem krone, stat og kirke, så vil socialdemokraterne nu sætte skel mellem folket og kirken. Medierne skriver følgende om hele sagen: »Ifølge Socialdemokraternes kirkeordfører Karen Klint er der store problemer i den måde forholdet mellem den danske stat og folkekirken er skruet sammen på i dag, især på det økonomiske område. "Det har aldrig været Grundlovens mening, at staten skal styre folkekirkens økonomi, sådan som det er tilfældet i dag. Derfor er der brug for en moderne kirkeforfatning, som kan gøre forholdet mellem stat og kirke mere logisk og gennemskueligt", siger Karen Klint. Hun synes for eksempel, det er noget rod, at staten betaler en del af præsternes løn. "Det skal være medlemmerne selv, der betaler for deres præster", siger Karen Klint.«

Disse ord beviser virkelig Karen Klints tåbelighed i forhold til de forskellige kirkelige forhold. Kronen/Statens gik jo engang ind på at betale præsternes løn mod at overtage store landområder fra kirken, og er Karen Klint indstillet på, at staten nu skal tilbagelevere alle disse områder til kirken, hvis staten nu ikke længere vil være med til at betale for præsternes løn? Det er en nyordning, som ikke kan betale sig for staten, og der er ikke mange, som ønsker et skel mellem stat og kirke, mellem folk og kirke. Men Karen Klint ønsker bare at ødelægge kirken, og det første skridt på den vej er netop at sætte skel mellem folk og kirke, at opløse traditionen med den stærke alliance mellem den danske stat og kirken. Og der er ikke brug for nogen moderne kirkeforfatning, men der er brug for at sætte de anarkistiske og hedenske socialdemokrater uden for enhver indflydelse i samfundet.

Om import af fremmed arbejdskraft

Der er kun to årsager til import af fremmed "arbejdskraft" til Danmark, det er ren og skær grådighed hos de private arbejdsgivere, og det er et ønske hos de offentlige arbejdsgivere om at udnytte andre landes uddannelsessystem, fordi man ikke vil investere i sit eget.

De mest grådige danske arbejdsgivere finder man nu i gartnerier, skovbruget, landbruget og byggeriet, og hertil importerer man hele horder af polakker og andre østeuropæere, så de for småpenge kan udføre det arbejde, som arbejdsgiverne ikke vil betale danskerne anstændigt for at udføre. Særlig utiltalende er det, at arbejdsgiverne inden for disse områder officielt lader som om, at de udfører en samfundsnyttig handling ved at importere og underbetale alle disse østarbejdere, men sandheden om denne ækle slaveimport er jo den enkle, at arbejdsgiverne hverken er interesserede i østarbejdernes oplæring og velfærd eller i det danske samfund, og at de sjofler alle normale arbejdsmarkedsforhold.

Og hvis arbejdsgiverne endelig føler sig tvunget til at betale østarbejderne en løn, der ligger lidt over det absolutte minimum, så har det alligevel ingen betydning, for de samme arbejdsgivere tager pengene tilbage ved at kræve vanvittigt høje huslejer af østarbejderne for den mest snavsede og ynkelige indkvartering i campingvogne og forfaldne huse. Man må også virkelig undre sig over, at landets medier accepter importen af polakker og andre østarbejdere her til landet, når de samme medier i årtier har hylet op om den krigsforbrydelse, som tyskerne begik under krigen ved at slæbe millioner af polakker og russere til arbejde i Tyskland. Den eneste forskel man kan se på dengang og nu er, at dengang brugte man geværer til at tvinge slaverne af sted, og nu lokker man med småpenge slaverne til at komme. Men rent moralsk er der vist ikke nogen større forskel.

Men den uanstændige behandling af østarbejderne er ikke engang det værste ved denne slaveimport, det værste er, at østarbejderne vil blive en utålelig belastning for de danske skatteborgere. For når arbejdsgiverne ikke har mere arbejde til disse østarbejdere, så sender arbejdsgiverne dem mærkeligt nok ikke

hjem men overlader dem bare til offentlig forsørgelse. Arbejdsgiverne fralægger sig ansvaret, skønt det er dem, der har tjent på østarbejderne. Og hjem rejser østarbejderne ikke, det skal man ikke tro. Fremmede arbejdere slæber altid deres familier til Danmark og bliver bare hængende i landet, også når der ikke længere er arbejde til dem, det har vi desværre erfaring for. Vi husker jo udmærket, hvordan det gik med de tyrkiske fremmedarbejdere. Da der ikke længere var mere arbejde på jernstøberierne, så overlod arbejdsgiverne bare tyrkerne til offentlig forsørgelse med storfamilier og det hele. At arbejdsgiverne på jernstøberierne sparede nogle få millioner på disse tyrkere, det har kostet de danske skatteydere milliarder af kroner hvert eneste år siden dengang, for efterfølgende har de danske skatteydere haft det halve Tyrkiet på kost.

Men de offentlige arbejdsgivere er ikke spor bedre end de private, for også de offentlige arbejdsgivere bruger nu den fremmede arbejdskraft til at underbygge den danske arbejdskraft. Også de offentlige byggerier udføres af østarbejdere, og forsøger man at stille de offentlige instanser til regnskab for dette, så kommer de sædvanlige undskyldninger, der går ud på, at det offentlige ikke har ansvaret for arbejdets udførelse, da det er udliciteret til private firmaer, som så igen har udliciteret til nogle små østeuropæiske firmaer. Og det offentliges udnyttelse af den fremmede arbejdskraft stopper ikke ved byggeriet, man forsøger også at komme billigt til en lang række såkaldte eksperter fra udlandet, så man kan spare på uddannelsesinvesteringerne i Danmark. Men det er en meget farlig politik, der dels holder unge danskere borte fra ordentligt ekspertarbejde og gør dem arbejdsløse og dels udgør en direkte fare for folkesundheden. I det danske hospitalsvæsen ansætter man f.eks. indiske læger, uanset om disse læger ikke har nogen som helst viden om danskere og deres helbred. Et underlødigt sprogkursus er alt, hvad man ofrer på disse indiske læger, før man slipper dem løs på de sagesløse danske patienter. Dette er naturligvis det glade vanvid, og det kan ikke forsvares ved henvisninger til besparelser på sundhedsområdet. Danskerne skal selv udføre alt det arbejde, der er at udføre i Danmark, og danskerne behøver ikke de fremmedes hjælp med at få arbejdet fra hånden.

Den nye regering og EU

Nu blev det så klart, hvilken regering vi har fået. Vi har fået en regering, der ikke respekterer det danske folks beslutninger angående EU-unionen og euroen. Skønt Danmark har de fire bekendte forbehold, der sikrer, at Danmark stadig er en suveræn nationalstat, så tilkendegiver den nye statsminister Helle Thorning-Schmidt og regeringen nu pludselig, at Danmark skal indtræde i et endnu mere forpligtende samarbejde med euro-landene, et tyrannisk samarbejde, der giver EU-unionen magten over den danske finanslov. Dette er fuldstændigt at fjerne de danske forbehold, og skønt en sådan fjernelse af forbeholdene kun kan lade sig gøre ved en ny folkeafstemning, så lader statsministeren Helle Thorning-Schmidt som om, at det er noget Folketinget kan beslutte. Men det kan Folketinget ikke, uanset hvad statsministeren, regeringen og Folketinget mener. Men Statsministeren er slået ind på forræderiets vej, bare for at hjælpe sine gamle venner i den fallerede EU-union. Medierne skriver: »Euroen består. EU's fremtid er usikker. Sådan vurderer EU-eksperter efter, at EU's 27 stats- og regeringschefer natten igennem forhandlede uden at nå til enighed om en ny aftale, der kan sikre økonomisk stabilitet i det kriseramte EU. I stedet går de 17 eurolande og seks andre EU-lande sammen om en ny traktat. Her forpligter de sig blandt andet til strengere regler for de nationale budgetter og til at skyde flere penge i krisefonde. Resultatet er et udtryk for, at eurolandene sætter den fælles valuta over et bredt samarbejde, mener professor Marlene Wind. »Den fælles mønt er på vej i graven, og den vil man redde - koste hvad det vil.« Der eksisterer nu et EU i to hastigheder, og som tiden går, kan der blive tale om en decideret sprængning af samarbejdet, mener hun. Hun betegner den nuværende situation som »et skrækscenarie« for Danmark og andre EU-skeptiske lande, som står med en fod i nationalstaten og den anden i Europa. »Nu er det alt eller intet. Man kan ikke lade som om, at man er med. Derfor bliver Danmark udfordret og Thorning får kæmpe ballade, hvis hun siger, at vi skal med i den nye traktat uden en folkeafstemning«, siger Marlene Wind.« Døren er åben for andre landes deltagelse, men Helle Thorning-Schmidt ville fredag morgen ikke

forpligte Danmark til at "tilslutte" sig. "Det kræver, at vi studerer den endelige aftale, når den ligger på skrift. Det vil også kræve en drøftelse i Folketinget," sagde hun.«

Nej, det kræver ikke bare en drøftelse i Folketinget, den nye traktat er så indgribende og krænkende for Danmarks suverænitet, at kun en folkeafstemning kan give statsministeren ret til at tilslutte Danmark til den nye traktat. Det er der slet ingen tvivl om, og vil regeringen ikke respektere dette, så begår regeringen landsforræderi og skal ifølge loven fjernes af landets myndigheder. Helle Thornings forræderiske spil er så tydeligt, at selv hendes eget støtteparti kan se det og melder fra. Medierne skriver i denne anledning: »Statsminister Helle Thorning-Schmidt (S) taler med to tunger om Danmarks holdning til EU. For mens hun over for pressen er tilbageholdende med tilslutningen til den nye eurozoneerklæring - så er opbakningen total i selve aftaleteksten. Gruppeformand Per Clausen kræver en øjeblikkelig forklaring fra statsministeren på den nye eurozoneerklæring. - Statsministeren må øjeblikkelig forklare, at hun ifølge erklæringen fra euroområdet stats- og regeringschefer har erklæret, at Danmark agter at tilslutte sig de nye - meget omfattende - forpligtelser - der ligger i den nye aftale mellem eurolandene, siger han.«

Ja, hvad har givet statsministeren ret til i selve erklæringen fra EU-topmødet at oplyse, at Danmark agter at tiltræde den nye traktat, når kun en folkeafstemning kan afgøre det? Her går Statsminister Helle Thorning-Schmidt langt ud over sin egen kompetence og hun forråder det danske folk ved at ignorere folkets beslutning om indførelsen af de fire forbehold. Dette bliver den nye regerings fald, hvis ikke Helle Thorning-Schmidt bøjer af i denne sag, for der er ikke, og der bliver aldrig, et flertal i det danske folk, som vil overlade hele den økonomiske politik til EU og euro-aftalen. Også Dansk Folkeparti har allerede påpeget statsministerens ejendommelige dobbeltspil i forhold til den nye traktat. Pia Kjærsgaard siger i en pressemeddelelse: » - Euroen er et skib, der er ved at synke, og så mener Helle Thorning-Schmidt åbenbart, at det er nu, vi skal om bord. Danmark står helt uden for euroen, og sådan skal det være. Efter nattens forhandlinger på EU-topmødet i

Brusseles står det klart, at arbejdet med at redde Euroen kommer til at foregå uden for EU-traktaten. Det var den engelske premierminister David Cameron, som satte en kæp i hjulet på traktatændringerne. En holdning som afføder respekt i Dansk Folkeparti. - Det var godt og modigt, at David Cameron valgte at stå fast. Han har reelt reddet Danmark fra et udemokratisk ragnarok. David Cameron satte Storbritanniens interesser over EUs, sådan som den danske statsminister burde have gjort det på Danmarks vegne.«

Ja, statsministeren burde have sat Danmarks interesser meget højere end EU-unionens og euroens, men det gjorde hun ikke, for hun er af sind en landsforræder, en kosmopolit, der kun tænker på at forvandle Danmark til en satellitstat under EU. Men her har hun gjort regning uden vært, for regeringen og Folketinget kan ikke beslutte Danmarks tilslutning til den nye euro-traktat, så meget er allerede tindrende klart. Søren Espersen fra Dansk Folkeparti siger: »Selvfølgelig skal vi have en folkeafstemning, det går jeg ud fra. Og jeg tror, det er helt usandsynligt, at det danske folk vil være med til det her«.

Men vor nye statsminister Helle Thorning-Schmidt forpligter allerede Danmark til at betale for redningen af euroen. Medierne skriver: »Danmark står klar med pengepungen, når der skal hældes penge i EU's redningsfond, EFSF. Helt nøjagtig har Danmark givet Den Internationale Valutafond, IMF tilsagn om at stille 40 milliarder kroner (5,4 milliarder euro) til rådighed for IMF, når den skal låne penge videre ud eller stille lånegarantier til EFSF-redningsfonden. »Så sent som i går, aftalte vi det med Nationalbanken«, siger statsminister Helle Thorning-Schmidt (S) under EU's topmøde i Bruxelles til nyhedsbureauet Reuters.« Denne usle forræder og statsminister Helle Thorning-Schmidt er således allerede begyndt at agere, som om det danske folk gennem en folkeafstemning havde tiltrådt den nye euro-traktat. De danske skatteydere skal være med til at garantere for dødssejleren euroen, og dette er i fuldstændig modstrid med normal regeringspraksis, hvor man skal have kompetence før man handler. Den elendige nye statsminister Helle Thorning-Schmidt bør smides på møddingen, før hun ødelægger landet.

En optimistisk tale i et broderland

I Sverige bekæmper Nationaldemokraterne konsekvent indvandringen,

skønt det slet ikke er let i et land, hvor hykleriet hersker. Nationaldemokraterne har ikke haft det let, men partiets ledelse og medlemmer fortsætter ufortrødent kampen for Sverige. Denne kampvilje blev udtrykt under partilederen Marc Abramssons tale ved nationaldemokraternes julemiddag 2011. Marc Abramsson sagde ved denne lejlighed følgende:

»Julemiddagen är organisationens längst bevarade årliga tradition. Oavsett hur tufft vi haft det eller hur mycket vi haft att göra eller hur lite pengar vi haft har vi alltid samlats och ätit julemiddag tillsammans som avslutning på året. Likaså brukar det höra till traditionen att jag håller ett tal om året som gått och vad organisationen presterat under året.

I år är det dock inte helt lätt att beskriva året som gått. Det har tveklöst varit ett tufft och svårt år för oss, därmed inte sagt att det varit det svåraste året. Det står fortfarande år 2004 för, med god marginal dessutom. Till skillnad från 2004 är vi nu varken skuldsatta eller har förlorat våra mandat. Vi har dock kämpat med näbbar och med klor för att strukturera upp organisationen efter valet. Det har också varit ett år där vi tvingats att välja väg i många svåra frågor.

Vår styrka ligger idag i att vi har en mycket uppskattad veckotidning med nästan precis 2000 prenumeranter. Det är vi stolta över, och det är något som ingen annan förfogar över. Samtidigt har det inte varit utan en väldigt hård kamp som vi fått det. Vi har också två mandat i Södertälje och därigenom också två nämndemän - det är vi tillika ensamma om. Vi är också medlemsmässigt en relativt stor organisation.

Politiskt och ideologiskt är vi stabila, trovärdiga och välrustade. Vi har aldrig behövt stamma eller haft svårt att ge svar på tal när media satt oss på prov. Vår ideologi, nationaldemokratin, är en helhetsideologi som gör våra ställningstaganden logiska och begripliga. Kombinerat med kärleken till vårt folk, vår kultur, historia och miljö, ger det oss en rörelse med stor potential för framtiden. Det kommande året kommer dock utsätta oss för flera viktiga och stora prövningar.

Hur vi klarar av att fördela det svåra och komplicerade arbetet på flera människor och vår förmåga att utvecklas organisatoriskt för att både möta och dra nytta av Sverigedemokraterna frammarsch, kommer vara avgörande. Vi behöver inte tvivla på det vi gör. Allt det vi gjort under dessa år är att kämpa för en ökad självständighet och för vårt folks rättigheter.

Vi har alltid och kommer alltid att kämpa för det vi tror på. Vi har om och om igen fått rätt. När den ekonomiska liberaliseringen även känd som nyliberalismen härjade som värst i Sverige på 90-talet och början på 2000-talet stod vi emot. Vi kämpade massivt i kampanjen inför folkomröstningen för att vi inte skulle gå med i EMU och vi kan idag vara både tacksamma och stolta för det arbetet. Vi fick rätt på alla plan.

På samma sätt kämpade vi mot massinvandringen. Vi fick ständigt höra hur den ökade invandringen skulle trygga välfärden och hur den skulle berika oss. Idag är alla ense om att invandringen kostar mångmiljardbelopp varje år och att massvis med svenskar och svenskor drabbas av svenskfientlighet i sitt eget land. Till vilken nytta? 693 500 kr kostar en flykting per år i Sverige. För samma pris skulle läkare utan gränser rädda livet på 69 350 personer. Om det var omvärlden vi värnat hade vi kunnat satsa alla dessa miljarder på hejda överbefolkningen eller den kolonialisering och miljöförstöring som storföretagen skapar i tredje världen.

Det vi istället gjort är att vi lagt alla våra resurser på att ta mot ett fåtal människor som sedan varken kunnat eller velat bli en del av vårt land. De lever på vår ekonomi i vårt land, men en stor del av dem föraktar Sverige. Vår lösning att varje folk har rätt till sitt eget land och vi har rätten att få leva vidare i Sverige som vi gjort. Vi hatar inte andra, vi älskar blott vårt folk och vårt land.«

Fra Sverige

Fra Sverige kommer der rystende nyheder. Det er nu blevet klart, hvilken katastrofe indvandringen er ved at udvikle sig til. I året 2006 kunne ca. 25 procent af indvandrerbørnene end ikke klare grundskolens afgangsprøver, og i året 2010 var procenten vokset til ikke mindre end 37,43 procent. Og dette skønt grundskolens afgangsprøver mange gange er blevet gjort lettere, netop af hensyn til, at indvandrerbørnene skulle kunne klare afgangsprøverne. Dette betyder i praksis, at de 37,43 procent af indvandrerbørnene er rene analfabeter, eller med andre ord, at man i det svenske skolesystem intet kunne lære dem, trods 10 års skolegang. Hvordan kan dette nu forklares? Er indvandrerbørnene virkelig mindre begavede end gruppen af svenske børn, hvor det selvfølgelig er ganske få, der ikke kan klare afgangsprøverne. Det kontroversielle svar er: Ja, indvandrerbørnene er jo virkelig født med en mindre intelligens end de svenske børn, og alle IQ-målinger bekræfter dette forhold. Arabere har således en IQ på ca. 80, mens somaliere har en IQ på 70, mens normalen er 100. I Jyllandsposten skriver IQ-forskaren Hellmuth Nyborg følgende om Sverige: »Indvandringen fra lav-intelligente lande vil uundgåeligt sænke det svenske IQ-niveau, til skade for Sveriges produktivitet og internationale konkurrencekraft. Det burde vække uro både hos de nuværende og de kommende statsledere, at demokratiet aldrig kan opretholdes i lande, hvor befolkningens middel-IQ er mindre end 90.« Uanset om man lægger vægt på IQ-målinger eller ej, så er det vist indlysende, at intet samfund kan være interesseret i at producere analfabeter, der i bedste fald er en belastning og i værste fald bliver et stort sikkerhedsmæssigt problem.

Endelig ser det ud som om, at folk er ved at være trætte af den politisk korrekte (mis)brug af sproget. Medierne skriver: »Det er ikke et skældsord at blive kaldt neger. Der findes jo en rød race, en gul race og jeg selv er jo af hvid oprindelse. En neger er en neger, intet nedsættende ved det. Sådan skriver den svenske kommunalpolitiker og medlem af partiet Sverigedemokraterne fra Älmhult, Annika Rydh i Facebook - Der er gået 'trod' i debatten og man må snart intet sige, mener Rydh.

Læserne ønskes
GODT NYTÅR 2012

Det er en almindelig misforståelse, at en repatriering af de fremmede er en kompliceret og vanskelig sag, men dette er faktisk ikke tilfældet. En repatriering kan gennemføres på en velordnet og meget human måde inden for et kortere åremål, når blot repatrieringen planlægges omhyggeligt og efter en række veldefinerede principper. Ved udformningen af en sådan plan må udgangspunktet selvsagt være det legale, dvs. at der tilvejebringes administrative procedurer og indføres en lovgivning, der tilsammen medfører en repatriering, som både kan antage en obligatorisk og en frivillig karakter. Hvis ikke en sådan repatriering kan iværksættes med det politiske systems medvirken i løbet af få år, så vil opgøret med indvandringen nødvendigvis antage karakteren af en regelret fordrivelse af de fremmede.

Brevkassen

En læser (O.H.), fra Valby Langgade i København, spørger om: *hvornår tager Dansk Folkeparti sig sammen til at tage konsekvensen af den holdning, der allerede ligger begravet i alle de mindre forslag, som partiet fremsætter?*

Og læseren har jo ret. Dansk Folkeparti fremsætter en række forslag, der faktisk næsten alle peger i retningen af en principiel afstandtagen fra indvandringen, men hvorfor erklærer man så ikke officielt, at man ønsker et virkeligt stop for al indvandring og en repatriering af alle de fremmede, der allerede tidligere er strømmet ind i landet. En sådan erklæring ville skabe en meningsfuld ramme om alle de enkelt-forslag, som partiet fremsætter, og det ville skabe klare linjer overfor vælgerne. Dansk Folkeparti fremsætter jo lejlighedsvis nogle rigtig gode forslag på det fremmedpolitiske område, men realistisk set så vil en gennemførelse af samtlige disse enkeltforslag slet ikke løse de fremmedpolitiske problemer. Der skal jo meget mere til! Hvad nytter f.eks. en hjemsendelse af nogle få indvandrere, når man samtidigt lader 500.000 andre fremmede bo i landet. Der er noget helt galt med denne tænkning, for problemet med de fremmede er ikke et problem med nogle få fremmede men med uhyre mange fremmede, og løsningen på dette problem er derfor også en løsning, der er uhyre omfattende, dvs. en repatriering. Nej, de fremmedpolitiske forslag må være realistiske i den forstand, at deres gennemførelse virkeligt ville ændre noget på en afgørende måde. Ellers er det bare udmærkede forslag, der gør sig godt i den politisk debat men i øvrigt ikke betyder noget.

Internetmagasinet Patrioten udkommer hver måned.

Patrioten. Boks 1848. 2300 København S
www.patrioten.org / mail@patrioten.org

Redaktør: Kaj Vilhelmsen

Bidrag til Patrioten kan sendes til girokonto:
1-699-7668.